เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๔๑(บ่าย ๓)

ขึ้นเวทีแล้วไม่ถอย

เห็นหลวงตาที่ทีวีไหมล่ะ เขาออกทีวีทุกวัน ดูเหมือนได้เห็นทุกครอบครัวนะ เวลานี้เป็นหลวงตาครอบครัวแล้วนี่ ไปเจออยู่ทุกครอบครัว ไปเยี่ยมทุกครอบครัวละหลวงตา พวกทีวีไปอยู่ที่ไหนหลวงตาจะไปอยู่ที่นั่น ไปอยู่ทุกครอบครัวนั่นแหละ เวลานี้กระเทือนทั่วประเทศไทยเพื่อช่วยชาติบ้านเมืองของเรา เพราะฉะนั้นขอให้ทุก ๆ คนจงมีแก่ใจเห็นบ้านเมืองเราเป็นสำคัญ เมื่อเห็นบ้านเมืองเราเป็นสำคัญ ก็ต้องเห็นความช่วยเหลือเป็นสำคัญ ไม่ช่วยเหลือไม่ได้นะ เวลานี้บ้านเมืองของเรากำลังอ่อนลง ๆ สู่ความล่มจม เราต้องต่างคนต่างช่วยอุดช่วยหนุนเข้าไปโดยลำดับ ไม่อย่างนั้นจะไปไม่รอดนะ

คิดดูซิอย่างหลวงตานี่ ไม่เคยคิดเคยคาดเคยฝันนะว่าจะได้มาเป็นผู้นำของพี่น้องชาวไทยเราในการบริจาคเพื่อช่วยชาตินี้ แล้วก็เป็นมาให้เห็นอย่างนี้จะว่าไง เพราะความจำเป็นบีบบังคับหาทางออกไม่ได้ ก็ต้องเอาตัวประกันเป็นผู้นำพี่น้องทั้งหลาย หลักใหญ่ก็คือความปลอดภัย คือความเชื่อถือนี่สำคัญมาก ความปลอดภัยในสมบัติที่เขาจะนำมาบริจาคเพื่อช่วยเหลือชาติ ปลอดภัยหรือไม่นี่ประการหนึ่ง คนเราเมื่อไม่เชื่อถือไม่ลงใจกันแล้ว สตางค์หนึ่งก็หลุดมือออกมาไม่ได้นะ ถ้าความเชื่อถือความลงใจแล้วถึงไหนถึงกัน นี่ละเราก็จะหาผู้นำประเภทที่ประชาชนเขาเคารพนับถือหรือเชื่อถือนี้เป็นคนประเภทใดบ้าง

เราก็พยายามหาเต็มความสามารถของเราทั่วประเทศไทยเรานี่ จุดไหน ๆ บุคคลไหน หน่วยไหน ๆ หาหมดก็ไม่เป็นที่สนิทใจ ๆ หาจนอกจะแตกไม่ใช่ธรรมดานะ คิดด้วยความเมตตาสงสารชาติไทยของเราซึ่งอยู่ในภาวะอันคับขันเช่นนี้ เราจะหาทางออกอย่างไร เมื่อมาเจอเข้าอย่างนี้แล้วมันคิดจนได้ ต้องคิดแหละ แต่ก่อนไม่เคยคิด

การทำประโยชน์ให้โลกเราทำมาตั้งแต่เริ่มสร้างวัดป่าบ้านตาดนี้ เป็นเวลา ๔๓ ปีนี้แล้ว เราไม่เคยมีอะไรติดเนื้อติดตัว มีเงินกี่บาทกี่สตางค์ทุ่มลงไปเพื่อประโยชน์ของโลกล้วน ๆ เลย วัดนี้ไม่มีเก็บอะไรทั้งนั้น วัตถุไทยทานต่าง ๆ ที่เขามาบริจาคนี้ แยกออก ๆ ควรไปตามวัดก็ไปตามวัด ควรไปตามประชาชนที่มีความขัดสนจนใจก็แยกออกไป ๆ ตลอดวงราชการต่าง ๆ จุดไหนบกพร่องขาดเขินอะไรมาขอร้อง เอ้า แยกออกไป ช่วยออกไปตลอดมา จนกระทั่งถึงการก่อสร้าง สงเคราะห์สงหาคนทุกข์คนจนก็เต็มความสามารถ ทุกภาคในเมืองไทยเราเราช่วยไปหมด

จากนั้นก็ปลูกสร้างโรงเรียนไม่ทราบว่ากี่หลัง เวลานี้ก็ตั้งสามหลังสี่หลัง ซึ่งกำลังสร้างอยู่ หลังหนึ่ง ๆ ตั้งเป็นล้าน ๆ ขึ้นไปเลย แม้ที่สุดสถานีรถไฟอุดรฯ พี่น้องทั้งหลายก็เห็น นั่นก็ช่วย ทางสถานีรถไฟวิ่งเข้ามาหายกขบวนเข้ามา เราก็ได้ต่อว่ากันบ้างอ้าว ก็สถานีรถไฟนี้เป็นสมบัติของแผ่นดิน เป็นเรื่องของชาติบ้านเมืองโดยตรง แล้วทำไมจึงต้องวิ่งเข้ามาหาหลวงตาบัวให้ช่วยเหลืออย่างนี้ล่ะ ไม่มีงบประมาณเหรอ เขาบอกไม่มีงบประมาณ เอาเงินส่วนตัวซ่อมแซมหมดไปหลายแสนแล้ว ไม่มีอะไรติดเนื้อติดตัว มองเห็นแต่หลวงตา จึงต้องวิ่งเข้ามา นายสถานีรถไฟอุดรธานียกขบวนเข้ามาหาเรา สุดท้ายเราก็ต้องได้ช่วยอย่างเห็นอยู่เวลานี้กำลัง... ไม่ทราบว่ากี่ล้าน ถ้าให้แล้วให้อย่างนั้นละเรา กำลังซ่อมเวลานี้ สถานีรถไฟอุดรฯ เป็นเรื่องของแผ่นดินเราก็ยังต้องไปช่วยอย่างนั้น

จากนั้นก็ก้าวเข้าสู่โรงพยาบาลต่าง ๆ รวมแล้วร้อยกว่าโรงนะ โรงพยาบาลรวมกันหมด ประเทศลาวก็ออกไปช่วยยี่สิบกว่าล้านช่วยโรงพยาบาล สร้างตึกให้สี่หลังห้าหลัง แล้วเอกซเรย์ เครื่องมือแพทย์ต่าง ๆ รถก็ให้ ไม่ใช่ช่วยแต่เมืองไทยเรา จึงไม่มีอะไรเหลือ เรากล้าพูดได้เต็มปากเลยว่า เราคือนักเสียสละว่างั้นเลย ไม่สะทกสะท้าน เพราะเราเป็นมาอย่างนั้นจริง ๆ ไม่มีอะไรติดเนื้อติดตัวเราตลอดมา จนกระทั่งวันตายเราก็จะเป็นอย่างนี้ตลอดไป เราจะไม่เก็บสั่งสมอะไรทั้งนั้น นอกจากความเมตตาที่เฉลี่ยเผื่อแผ่แก่โลกแก่สงสาร เพื่อความสมบูรณ์พูนผลและความสงบทั่วหน้ากันไปเท่านั้น

เมื่อมามองเห็นเหตุการณ์ของบ้านเมืองเราเป็นอย่างนี้แล้ว เราจะอยู่ได้ยังไง เราก็ช่วยหาทางออก จะออกทางไหน ๆ ทางไหนก็ปิดตันอั้นตู้ ๆ หาความเชื่อถือที่จะลงกันไม่ได้นี่สำคัญ เอ้า คนนี้หน่วยนี้เขาจะเชื่อถือไหม เขาจะลงใจไหม เมื่อความเชื่อถือลงใจมากน้อยเงินออกทันที เมื่อความเชื่อถือกันแล้วเท่าไรถึงไหนถึงกันคนเรา นี่ละหาจุดนี้ก็หาไม่ได้ หาผู้ใดหน่วยใดทั่วประเทศไทยของเราก็หาไม่ได้ วกไปเวียนมาจนอกจะแตก ก่อนที่จะมาเป็นผู้นำของพี่น้องทั้งหลายพิจารณาอย่างนี้มาก่อนนะ สุดท้ายก็วกเข้ามาหาหลวงตา

มาหาตัวเสียเอง มาหาเรา เอ้า เรามีอะไรเป็นเครื่องประกันตัว เครื่องประกันตัวของเราคือความเมตตา ความเมตตาล้วน ๆ ที่เราทำประโยชน์แก่โลกนี้ ไม่มีอันไหนมาแฝง นอกจากธรรมล้วน ๆ ความเมตตาล้วน ๆ ช่วยโลกช่วยสงสารเราทำอย่างนี้ตลอดมา และเราก็เป็นนักเสียสละอย่างนี้ตลอดมา ไม่มีอะไรปิดบังลี้ลับ

เราเชื่อตัวเองเราแล้วล้านเปอร์เซ็นต์ในเรื่องความบริสุทธิ์ยุติธรรม ไม่มีอะไรรั่วไหลแตกซึม ที่พี่น้องทั้งหลายนำของมาบริจาคทานเรา ที่จะแตกกระจายไปอย่างอื่นอย่างใดไม่มี เป็นที่แน่ใจ แล้วพูดถึงเรื่องตัวเอง ถ้าพูดถึงเรื่องศีลเรื่องธรรม เราปฏิบัติ

ตัวมายังไงตั้งแต่วันบวชจนกระทั่งบัดนี้ เราเป็นที่ภาคภูมิใจตลอดมา ไม่เคยได้ตำหนิติเตียนตนว่าได้ทำศีลธรรมของตัวอย่างใดให้ด่างพร้อยไป เป็นที่อบอุ่นตั้งแต่ศีลขึ้นมาถึงสมาธิ ถึงปัญญา วิมุตติหลุดพ้น เราสมบูรณ์ทุกอย่าง ฟังให้ดีนะ นี่เรียกว่าเราสมบูรณ์ทุกอย่างแล้วที่กล่าวมาเหล่านี้ ตั้งแต่ศีล สมาธิ ปัญญา วิมุตติหลุดพ้น เราสมบูรณ์เต็มที่แล้ว

เรียกว่าเราพอในหัวอกของเราทุกอย่าง ไม่มีอะไรบกพร่อง ทุกสิ่งทุกอย่างเต็มตัวแล้ว นี่ละเราจึงเอาตัวของเราออกยันว่า เรานำพี่น้องทั้งหลายด้วยความเพียงพอของเราทุกอย่าง ไม่ได้นำออกด้วยความหิวโหย นำด้วยความเพียงพอในตัวเองทุกอย่างแล้ว และเชื่อตัวเองล้านเปอร์เซ็นต์เลยว่า สมบัติเงินทองข้าวของพี่น้องทั้งหลายที่บริจาคผ่านเรานี้มากน้อยเพียงไร จะไม่เข้าสู่ความล่มจมฉิบหายแม้แต่เม็ดหินเม็ดทราย จะเข้าสู่จุดที่หมายคือความปลอดภัยล้วน ๆ นี่เราถึงได้ประกาศตนออกมาเป็นผู้นำของพี่น้องทั้งหลาย นี่การที่เป็นผู้นำเป็นมาเพราะเหตุนี้

เราไม่ได้คิดไว้เอง เหตุการณ์บังคับให้เราคิด เราไม่ได้มีโครงการที่จะช่วยชาติแบบนี้ ๆ เราก็ไม่เคยมี เพราะเราเป็นคนนิสัยวาสนาน้อยหรืออาภัพอับวาสนา และไม่ค่อยมักใหญ่ใฝ่สูงกับอะไรทั้งนั้นตั้งแต่ออกบวชปฏิบัติมา มีความมุ่งมั่นต่ออรรถต่อธรรมโดยถ่ายเดียว ขอให้ธรรมเต็มหัวใจเราเป็นที่พอใจ อะไร ๆ จะมีจะขาดจะเหลืออะไรเราไม่สนใจ เรามุ่งมั่นมาอย่างนั้นตลอด แล้วก็มาเจออย่างนี้จนได้

แต่ก่อนนี้เราทำประโยชน์ให้แก่โลกนี้ ไม่ให้มีใครมาเกี่ยวข้องนะ ทางหนังสือพิมพ์ ทางโทรทัศน์ ที่เขาจะมาออกข่าวของเราเกี่ยวกับเรื่องการสงเคราะห์สงหา ตึกรามบ้านช่องที่ไหน ตามโรงพยาบาลต่าง ๆ โรงร่ำโรงเรียน สถานสงเคราะห์ สถานที่ราชการที่เราไปสร้างมากต่อมาก เขาจะมาออกหนังสือพิมพ์ ไปถ่ายรูป อย่ามายุ่งเราว่างี้เลย เราทำตามอัธยาศัยของเรา ไม่ทำเพื่ออวดโลกอวดสงสาร เราทำด้วยความเมตตาของเราล้วน ๆ มีอะไรเราจะทำตามอัธยาศัยของเรา เพราะฉะนั้นจึงห้ามไม่ให้หนังสือพิมพ์ไม่ให้อะไรเข้ามาเกี่ยวข้อง นี้เรียกว่าทำอยู่ใต้ดิน ทำเงียบ ๆ อยู่อย่างนั้นตลอดมาตั้งแต่สร้างวัด

มีความจำเป็นที่ไหน ยกตัวอย่างเช่น พวกประเทศลาวถูกอพยพถูกเขาขับไล่มา พวกเปรตพวกผีขับไล่กันมา ข้ามมาประเทศไทยของเรา มาอยู่จังหวัดหนองคายนี้เป็นหมื่น ๆ ไม่ใช่น้อย ๆ ของที่เราไปสงเคราะห์นี้ยกรถเป็นขบวน ๆ สิบล้อ ๆ ตั้งเป็นแถวยาวเหยียดเลย ข้าวรถคันหนึ่ง ๆ มากขนาดไหนน่ะ เต็มรถ ๆ เอาให้พอ ไปสำรวจตรวจตราดูคนเสียก่อนมีจำนวนเท่าไร จะให้สม่ำเสมอกัน พวกเครื่องกระป๋องใส่รถไปเต็มรถ ๆ สิบล้อ ๆ ไปเลย วางตั้งนี้เป็นแถวเลย แจกบางครั้งสามวัน บางครั้งสองวัน

แจกหลายครั้งด้วยนะ นี่ละเราทำมาอย่างนี้ ใครจะมายุ่งเราไม่ได้นะ หนังสือพิมพ์มามุงอย่ามาถ่ายนะว่างี้เลย อย่ามายุ่ง นี่ละเรานิสัยวาสนาน้อยอย่างนี้ เราทำตามอัธยาศัยของเรา

จนกระทั่งมาก้าวขึ้นสู่วิกฤตการณ์หาทางออกไม่ได้ จึงได้นำตัวมาประกาศพี่น้องทั้งหลาย เราก็นำด้วยความภูมิใจของเรา หากว่าจะเป็นไปได้มากได้น้อยเพียงไร ก็เป็นกรรมเป็นบุญของชาติไทยของเรา เป็นกรรมของเราวาสนาของเรามีเพียงแค่นี้ เราก็เป็นผู้นำได้เพียงแค่นี้ ให้มากกว่านี้เราก็มากไม่ได้แล้ว ส่วนเรานั้นเต็มแล้วในหัวใจเรา ด้วยความเมตตาสงสารต่อชาติไทยของเรา จึงได้มาห่วง

สำหรับตัวของเราเองเราไม่ได้มีห่วงอะไรแล้ว เราพอทุกอย่างแล้ว ไม่มีอะไรที่จะเป็นห่วงเป็นใยต่อมัน ตายแล้วนี้เราก็จะไม่มาเกิดอีกแล้ว ฟังให้ดีนะ ชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายของเรา ธรรมได้สมบูรณ์แบบแล้ว กิเลสตัณหาที่พาให้เราเกิดให้เราตายกี่กัปกี่กัลป์ทับถมกันอยู่นี้ตลอดมากี่กัปกี่กัลป์ เราได้สังหารมันลงจากหัวใจของเราขาดสะบั้นลงไปเรียบร้อยแล้ว ตัดสินใจขาดสะบั้นจากกิเลสตัณหาลงไป ตั้งแต่บัดนั้นมาจนกระทั่งบัดนี้เป็นเวลากำลังเริ่ม ๕๐ ปีนี้แล้ว ตั้งแต่วันเราสังหารกิเลสขาดสะบั้นลงจากจิตใจ ใจครองบรมสุขมาตั้งแต่บัดนั้นจนกระทั่งป่านนี้ ไม่เคยปรากฏว่าทุกข์ตัวใดได้มาผ่านหัวใจเราเลย มีแต่บรมสุขล้วน ๆ เต็มเปี่ยมบริบูรณ์มาจนกระทั่งถึงบัดนี้ นี้คือความเพียงพอของเราทางด้านจิตใจ เรานำโลกด้วยความเพียงพอทุกอย่าง

เราไม่ได้สงสัย พระพุทธเจ้าประทับอยู่ข้างหน้านี้เราก็ไม่ทูลถาม ว่าเราถึงขั้นใดภูมิใดแห่งธรรมทั้งหลาย ธรรมแท้เป็นยังไงเราก็ไม่ทูลถาม พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ เป็นยังไง เราไม่ทูลถาม เราประจักษ์ในหัวใจนี้แล้วทุกอย่าง จึงเรียกว่าเราพอแล้ว เรานำโลกด้วยความพอแล้วทุกอย่าง หากว่าโลกจะได้ขนาดไหนก็เป็นกรรมของโลกของชาติไทยของเราเท่านั้นเอง เพราะผู้นำนี้นำสุดเหวี่ยงเลยทุกสิ่งทุกอย่าง ความสามารถกิริยาท่าทางที่แสดงออกไม่ได้ปิดบังลี้ลับ ออกมาด้วยความเมตตาล้วน ๆ

จึงได้บอกทางที.วี.เขา บอกว่าห้ามไม่ให้ตัดนะ ที.วี.ของเราที่ออกทุกช่อง ๆ นั้นเป็นกิริยาท่าทางสุ้มเสียงการโต้ตอบประการใด อย่าตัดเป็นอันขาด กิริยาเหล่านี้ไม่ได้เป็นภัยต่อโลก กิริยาเหล่านี้เป็นคุณต่อโลกล้วน ๆ เพราะออกมาจากความเมตตาธรรม ไม่ได้ออกมาจากอำนาจของกิเลสตัณหาที่จะมาแทรกแซงแบ่งสันปันส่วนไปกินแต่อย่างใด ไม่มี มีแต่กิริยาท่าทางที่จะอุ้มบ้านอุ้มเมืองของเราขึ้นจากหล่มลึกโดยถ่ายเดียวเท่านั้น จึงอย่าได้ตัดเป็นอันขาด นี้เราได้บอกที.วี.ทุกช่องแล้ว ห้ามไม่ให้ตัด

กิริยาอย่างนี้ให้โลกผู้ดีเขาได้เห็น เพราะธรรมนี้เป็นธรรมที่เลิศโลกแล้ว เอามาประกาศเป็นผู้นำของพี่น้องชาวไทยทั้งหลายของเรา ไม่มีอะไรที่จะขาดตกบกพร่อง

เพราะฉะนั้นกิริยาแห่งธรรมที่นำออกมานี้ จึงเป็นธรรมเป็นมงคลแก่พวกเราอย่างยิ่ง จึงไม่ให้ตัด บอกอย่างนี้เลย ผู้ดีที่จะครองบ้านครองเมือง คนเฉลียวฉลาดเป็นอรรถเป็นธรรม ที่จะครองบ้านครองเมืองยังมีอยู่มาก ให้เขาได้ยึดเอากิริยาท่าทางอันนี้ ซึ่งเป็นธรรมล้วน ๆ นี้ไปปฏิบัติต่อบ้านเมือง แล้วจะมีความสงบร่มเย็นแน่นหนามั่นคงขึ้นโดยลำดับ

ส่วนหูหมาตาเถื่อน ชอบใจมันก็ชม ไม่ชอบใจมันก็ตำหนิ อย่าเอาเข้ามายุ่งในวงการอันนี้นะ กิริยาอันนี้ไม่ใช่กิริยาของวงการหูหมาตาเถื่อนนะ บงการออกมาจากจอมปราชญ์คือพระพุทธเจ้าของเรา ธรรมแท้ของเรา และโดยหลวงตาบัวเป็นผู้นำออกมาประกาศให้พี่น้องทั้งหลาย เป็นธรรมชาติที่นำพี่น้องทั้งหลายให้ขึ้นพ้นจากหล่มลึกโดยถ่ายเดียวเท่านั้น ไม่มีสิ่งเสียหายที่จะเคลือบแฝงเลยแม้แต่น้อย จึงไม่ให้ตัด บอกเขาเลยเทียวไม่ให้ตัด

ให้ได้เห็น โลกผู้ดียังมีอยู่มากเมืองไทยเรา ที่จะนำกิริยาท่าทาง ความสัตย์ความจริง เข้มแข็งทุกอย่าง เพื่อชาติบ้านเมืองของเรายังมีอยู่ คนดียังมีอยู่มาก ท่านเหล่านั้นได้นำนี้ไปปกครองตัวเองและชาติบ้านเมืองของเรา ให้มีความแน่นหนามั่นคงยิ่งขึ้น ไอ้กิริยาท่าทางประจบประแจงเลียแข้งเลียขาประดับร้านกันนั้นมีอยู่ทั่วไปอย่านำเอามาใช้ พวกนี้เป็นภัย ประดับร้านสวยงามแต่ข้างนอก ข้างในเหมือนฟืนเหมือนไฟเผาไหม้ เชื่อใจกันไม่ได้นะ กิริยาของธรรมเชื่อได้ทั้งหมด ออกมาอย่างเปิดเผยทุกอย่าง

จึงเรียกว่าภาษาธรรมเป็นภาษาที่สะอาด กิริยาทุกอย่างตรงไปตรงมา พูดทุกอย่างตรงไปตรงมาตามความสัตย์ความจริง ไม่อ้อมแอ้ม ไม่หลอกลวง ไม่ต้มตุ๋นเหมือนกิริยาของกิเลสที่หลอกลวงโลกมาเป็นประจำ แต่ก็เป็นกรรมของสัตว์ไม่มีใครเข็ดหลาบในการหลอกลวงของกิเลสนี้เลย พอใจตลอด เพราะฉะนั้นโลกจึงได้จมอยู่ด้วยความทุกข์ความทรมาน ถามหน้าไหนปากไหนมีแต่เรื่องความทุกข์เต็มบ้านเต็มเมือง หาความสุขที่จะมาพูดให้เราฟังไม่ได้ ว่าเวลานี้ได้เสาะแสวงหาความสุขตั้งแต่วันเกิดมาจนกระทั่งถึงบัดนี้ได้แล้ว ได้พอแล้ว ไม่เคยมีใครมาเล่าให้ฟัง มีแต่เรื่องความทุกข์ทั้งนั้นมาเล่าให้เราฟัง

จนสลดสังเวชนะ โห ความทุกข์นี้มันเต็มบ้านเต็มเมืองทุกแห่งทุกหน ไม่ว่าคนทุกข์คนจนทุกข์ด้วยกันหมด ไม่ว่าคนมั่งคนมีศรีสุข คนโง่คนฉลาด เป็นความทุกข์เหมือนกันหมด เพราะกิเลสครอบหัวเอาไว้ กิเลสเป็นธรรมชาติที่สร้างกองทุกข์ให้หัวใจสัตว์ หัวใจสัตว์จึงเต็มไปด้วยฟืนด้วยไฟ ความโลภก็เต็มหัวใจสัตว์ ความโกรธ ราคะตัณหา ความดิ้นรนกระวนกระวาย ความอิจฉาริษยาบังเบียดต่าง ๆ เต็มอยู่ในหัวใจโลก

คือเรื่องของกิเลสพาให้เป็น นี่เรื่องของกิเลสเป็นอย่างนี้ เพราะฉะนั้นโลกจึงหาความสุขไม่ได้ ดิ้นรนกระวนกระวาย

เรามองโลกเราอย่าไปมองประดับร้านนะ เห็นเขาแต่งตัวสวย ๆ โอ๊ย คนนี้เขาดีนะ เห็นบ้านเรือนสูง ๆ ใหญ่ ๆ โต ๆ นี้เขาดีนะ เขาเรียนมาขั้นดอกเตอร์นี้เขาดีนะ ๆ ดีตายอะไร บางคนดอกเตอร์มีเมียตั้ง ๑๐ คน มันเอาฟืนเอาไฟมาเผาครอบครัวมัน ๑๐ คน เอ้า ดอกเตอร์หญิงก็ตาม ดอกเตอร์ชายก็ตาม กิเลสตัณหามันครอบอยู่นั้นแล้ว มันลากไปหาทางชั่วจนได้ ถ้าไม่มีธรรมเคลือบแฝงหรือไม่มีธรรมยับยั้งเอาไว้แล้ว พวกที่เรียนสูง ๆ นี้ทำลายบ้านเมืองได้โดยไม่สงสัย ตาสีตาสาอยู่ตามท้องไร่ท้องนาไม่ทำลายประเทศชาติบ้านเมืองให้ล่มจมไปได้ แต่ผู้ที่เรียนสูง ๆ มีความรู้มาก ๆ ตามวิชาของกิเลส เป็นเครื่องมือของกิเลสนี้ มันเอาไปทำลายโลกให้ล่มจมได้ ถ้าไม่มีธรรมเข้าแทรกในใจ

ถ้ามีธรรมเข้าแทรกหนักเบามากน้อยเพียงไร ธรรมนั้นแหละจะนำความรู้เหล่านี้ไปทำเป็นประโยชน์แก่โลกแก่สงสารได้ ถ้ามีแต่ความรู้ของกิเลสล้วน ๆ แล้วเป็นไฟไปทั้งนั้นแหละ ไม่มีใครว่าสูงว่าต่ำ คือกองฟืนกองไฟด้วยกัน เพราะความรู้นี้เป็นความรู้ของเรือนจำในวัฏจักร เหมือนอย่างความรู้ของนักโทษที่อยู่ในเรือนจำ ใครเอาไปเป็นกฎหมายบ้านเมือง ไปปกครองบ้านเมืองได้ไหมความรู้ของนักโทษในเรือนจำ ไม่มีใครเอาไปเป็นตัวอย่างเป็นคติของโลกได้เลย ความรู้ของนักโทษในเรือนจำ

นี่ความรู้ของนักโทษในวัฏจักรที่กิเลสครอบงำอยู่นี่ จึงเป็นเหมือนกับเรือนจำนั่นเองครอบหัวใจเราอยู่ คนไหนที่จะมายืนยันตัวเองว่าได้รับความสุขความเจริญ เป็นที่ไว้ใจตัวเองได้ และเป็นที่ให้เชื่อถือแก่คนอื่นได้มีไหม มันไม่มีนี่นะ ถ้าธรรมพระพุทธเจ้ามีมากน้อยจะมีโดยลำดับ เอาให้เต็มหัวใจตัวเองแล้วเชื่อตัวเองได้ร้อยเปอร์เซ็นต์ อยู่ไหนไม่มีคำว่าทุกข์ สมบูรณ์แบบเต็มที่ ๆ คือผู้มีธรรมเต็มหัวใจ นั่นต่างกันอย่างนี้นะ ให้พี่น้องทั้งหลายนำไปคิดพินิจพิจารณา

แล้วให้ต่างคนต่างประหยัด อย่าสุรุ่ยสุร่าย เมืองไทยเรานี้เป็นเมืองสุรุ่ยสุร่าย เมืองลืมเนื้อลืมตัวเอามากทีเดียวผิดกับเมืองทั้งหลาย เราก็เป็นคนชาติไทย เป็นหลวงตาบัว เกิดมาก็เกิดกับเมืองไทยเรา อยู่กับเมืองไทยเรา คลุกเคล้ากับเมืองไทย กิริยามารยาทการแสดงออกทุกอย่างเป็นเรื่องของเมืองไทยเราที่จะต้องเห็นด้วยทุกแง่ทุกมุม ครั้นดูแล้วเอาไปวัดไปเหวี่ยงดูกับชาติต่าง ๆ รู้สึกว่าชาติไทยของเรานั้นจะฟุ้งเฟ้อเห่อเหิมจนเกินเนื้อเกินตัวทุกสิ่งทุกอย่าง การอยู่การกินก็หรูหราฟู่ฟ่า อยู่กันบ้านกี่หลังคาเรือนก็ไม่ทราบ มันอยากได้อีกหลังหนึ่ง ยังอยากได้อีกหลังนั้น ยังอยากได้อีกหลังนี้ อยากได้อีกกี่ชั้น ๆ เจ้าของจะตายเพราะความดิ้นรนไม่ได้คิดเลย

นี่ละกิเลสบีบบังคับให้คนดิ้นดิ้นอย่างนี้ ดิ้นไม่มีความทุกข์มีอย่างหรือ ดิ้นต้องทุกข์ทั้งนั้นละ การอยู่ก็เป็นอย่างนั้นจะว่าไง ได้เท่าไรมาไม่พอ เอ้า ตึกรามบ้านช่องนี่สร้างลงไปยาวเหยียดได้กิโล ๆ สร้างลงไปแล้วไม่มีใครเข้าไปเช่า ปิดตายไว้อย่างนั้น ทีนี้เป็นยังไง เงินนี่เป็นเงินของตัวเองก็ฉิบหายไปหมด เงินที่กู้มาจากธนาคารก็ใช้ดอกเบี้ยเขาไปเดือนหนึ่ง ๆ เท่าไร ๆ ทุกข์หรือสุขพิจารณาซิ นี่ละความดิ้นรนความกระวนกระวาย ความฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม ความลืมเนื้อลืมตัว ความฟู่ฟ่าหรูหราจนเกินเนื้อเกินตัว สร้างกองทุกข์ให้อย่างนี้เอง นี่อันหนึ่งสำหรับความเป็นอยู่

ทีนี้การอยู่การกินก็เหมือนกัน การกินก็กินธรรมดาไม่ได้เหรอ พ่อแม่เราเคยกินมายังไง ปกครองบ้านเมืองเราได้ความสงบร่มเย็นมา กินอะไรฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม กินจิ๊บ ๆ แจ๊บ ๆ กินนั้นกินนี้ สุดท้ายก็กินเลี้ยงกันซิ โต๊ะหนึ่ง ๆ อย่างน้อยขึ้นเป็นโต๊ะละพันสองพัน สามพัน สุดท้ายก็ฟาดโต๊ะละแสน โต๊ะละล้าน มันกินหาพ่อหาแม่มันอะไรก็ไม่รู้ โคตรพ่อโคตรแม่ของหลวงตาบัวเกิดมา ไม่เคยมีพ่อมีแม่เอาเงินหมื่นเงินแสนมาเลี้ยงกินโต๊ะกันอย่างนี้ แต่เวลาชาติไทยของเราเป็นขึ้นมา ทุกข์จนหนโลกก็คือชาติไทยของเรา มันทำไมมันถึงเห่อจนเป็นบ้า เลี้ยงกันโต๊ะหนึ่ง ๆ เก้าอี้หนึ่ง ๆ เป็นล้าน ๆ ไม่ใช่ธรรมดานะ เราอยากจะถามว่า โคตรพ่อโคตรแม่มันพาเป็นอย่างนี้เหรอ เราอยากถามว่าอย่างนั้น หรือถามแล้วก็ไม่รู้นะเวลานี้

มันโมโหนี่น่ะ ความล่มจมมันกระเทือนทั่วประเทศไทย จะไม่ให้ว่ากันได้ยังไง คนอยู่ด้วยกันกระเทือนถึงกันหมด ถ้าเราไม่ได้มีส่วนได้ส่วนเสีย ชาติไทยของเราไม่ได้มีส่วนได้ส่วนเสียกับสิ่งเหล่านี้แล้วเราก็ไม่ว่าอะไร นี้ส่วนได้ส่วนเสียมันกระเทือนกันหมดนี่ ความฟุ้งเฟ้อเห่อเหิมเอาเงินของใครมาถ้าไม่เอาเงินของชาติ เราอยู่กับใคร ไม่กระเทือนถึงชาติจะกระเทือนถึงใคร ความล่มจมก็อยู่กับชาติไทยทั้งนั้น ความมั่งมีศรีสุข ความสงบเสี่ยมเจียมตัว ความรู้จักประมาณก็อยู่ในชาติไทยของเรา ๆ

นี่ละการกินก็ให้รู้จักประมาณ อย่าฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม อย่าลืมเนื้อลืมตัวเรื่องการอยู่การกิน การใช้การสอยก็เหมือนกัน การนุ่งการห่มอะไรให้พอเหมาะพอดีอย่าลืมเนื้อลืมตัว พวกเราประเทศไทยของเรามันเหมือนเด็ก ประเทศอื่นเขาเป็นเหมือนผู้ใหญ่ เขามาดูประเทศเด็กแต่งเนื้อแต่งตัว การอยู่การกินฟู่ฟ่าหรูหราอวดกัน คนทุกข์คนจนทุคตะเข็ญใจอวดกัน ให้คนที่เขามั่งมีมีความเฉลียวฉลาดยิ่งกว่าเราดูเรานี้ เหมือนว่าดูเด็กมันก็ยังไม่เท่าไรนะ คือถ้าเขาดูเด็กเขาก็ไม่ถือสีถือสา ถ้าดูเมืองไทยเราทั้งประเทศนี่เขาถือนะ ว่าเมืองไทยนี้โง่ที่สุดเซ่อที่สุด ฟุ้งเฟ้อเห่อเหิมที่สุด ลืมตัวที่สุดคือเมืองไทยเรา ไม่รู้จักประมาณ ไม่รู้จักฐานะของตัวเองคือเมืองไทยเรา เขาว่าอย่างนี้เราจะไปว่าอะไรให้เขาพิจารณาซิน่ะ ถ้าเราไม่รีบประหยัดตัวตั้งแต่บัดนี้

การอยู่ให้ประหยัด การกินให้ประหยัด การใช้การสอยทุกสิ่งทุกอย่างให้ประหยัด อย่าลืมเนื้อลืมตัวทุกสิ่งทุกอย่างลืมไปหมด ยิ่งชาวไทยเราเป็นชาวพุทธด้วยแล้ว คำว่าพุทธ ๆ มันเหยียบหัวไปหมดแล้วนะเดี๋ยวนี้ มันเป็นชาวผีเหยียบชาวพุทธแล้วนะ ชาวพุทธเรานั้นละมันกลายเป็นผีเหยียบพระพุทธเจ้าของเรา ไม่ได้สนใจกับคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าที่สั่งสอนดีชั่วประการใดเลย สนใจตั้งแต่กิเลสตัณหาพาดิ้นพาดีด พาเป็นบ้ากันทั้งบ้านทั้งเมืองนั้นแหละ ให้พี่น้องทั้งหลายจำเอานะ

หลวงตาบัวเป็นคนไทย บ้านหลวงตาบัวอยู่บ้านตาดนี่ เกิดมาด้วยอำนาจแห่งบุญแห่งกรรมเหมือนพี่น้องทั้งหลาย จึงไม่ได้ถือว่าใครเกิดอยู่ที่ไหนที่สูงที่ต่ำที่ลุ่มที่ดอนที่ไหน จึงไม่ดูถูกเหยียดหยามกันได้ เพราะเกิดขึ้นมาด้วยอำนาจแห่งกรรมด้วยกัน ใครจะเกิดที่ไหน ๆ บุญกรรมเป็นผู้ส่งไปให้เกิด แต่งสรรค์ให้เกิดทั้งนั้น เพราะฉะนั้นเกิดที่ไหนจึงเกิดมาจากบุญจากกรรมด้วยกัน ท่านว่า **กมฺมํ สตฺเต วิภชติ ยทิทํ หีนปฺปณีตํ** กรรมย่อมจำแนกแจกสัตว์ให้มีความประณีตเลวทรามต่างกัน **สพฺเพ สตฺตา** อันว่าสัตว์ทั้งหลายที่เป็นเพื่อนทุกข์เกิดแก่เจ็บตายด้วยกันหมดทั้งสิ้น ก็คือว่ามีกรรมด้วยกัน ต่างคนต่างเกิดมาด้วยอำนาจแห่งกรรม ดีชั่วอย่าไปประมาทกัน อย่าถือชาติชั้นวรรณะยิ่งกว่าบุญกว่ากรรมซึ่งเราเป็นชาวพุทธ จะเหมาะสมกัน อันนี้เป็นของสำคัญ

วันนี้ได้พูดให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบทั่วถึงกัน ให้พากันประหยัดนะ อย่าลืมเนื้อลืมตัว ความประหยัดนี้เป็นการกระตุ้นตัวเองด้วย เป็นการทุ่นรายจ่ายของเรา วันหนึ่ง ๆ จ่ายไปเท่าไร ๆ เมื่อมีความประหยัดแล้ว วันหนึ่ง ๆ แต่ละคน ๆ ทุ่นรายจ่ายเข้ามาเท่าไร ๆ คน ๖๒ ล้าน เราทุ่นเข้ามาคนละบาท ๆ ก็ ๖๒ ล้านบาทแล้ววันหนึ่ง ๆ ถ้าสุรุ่ยสุร่ายวันหนึ่งมันหมดไปกี่ล้าน แล้วเมืองไทยเราจมไปมากน้อยเพียงไร เราต้องคิดต้องคำนึงซิ เราอยู่ด้วยกันกระเทือนถึงกัน

วันนี้เหนื่อยแล้วนะ นี่ละขึ้นเวทีแล้วมันต่อยใหญ่ ขึ้นเวทีแล้วไม่ถอยนะ ถ้าลงเวทีแล้วก็เหนื่อยอย่างนี้ละ เอ้าให้พากันตั้งใจนะ ช่วยกันพี่น้องชาวไทยเรา เวลานี้เมืองไทยเรากำลังตกระกำลำบากมาก ให้ต่างคนต่างช่วย ใครอยู่ที่ไหนคือเราคนไทยด้วยกัน ให้ถือเป็นความจำเป็นเสมอหน้ากัน ให้ช่วยกัน มีมากมีน้อยไม่สำคัญ เหมือนกับฝนที่ตกมาจากท้องฟ้า ตกมาทีละหยดละหยาดเท่านั้น ตกไม่หยุดไม่ถอย สามารถที่จะทำท้องฟ้ามหาสมุทรให้เต็มด้วยน้ำได้ อันนี้ก็เหมือนกัน คนนั้นเอามา คนนี้เอามา ถมกันขึ้นเสริมกันขึ้น สูงขึ้นเอง แต่ถ้าต่างคนต่างไม่เห็นความจำเป็นแล้วจมได้เมืองไทยเรา เมืองไทยเราจมก็คือตัวเราจมนั่นเอง จะเป็นใครจมที่ไหน

วันนี้พูดธรรมะเพียงเท่านี้ ต่อไปนี้จะให้ศีลให้พรพี่น้องทั้งหลาย แล้วขออนุโมทนาด้วยที่ต่างคนต่างมาช่วยกันวันนี้

เราไม่ได้ละการช่วยโลก ช่วยตลอดมาอย่างนั้น แม้จะช่วยประเทศไทยทั้งชาติก็ตาม แต่การช่วยแบบนี้เราไม่เคยลดละ ช่วยโลกตามนิสัยของเราที่เคยเป็นมานี้เราไม่เคยลดละ ไม่เคยหย่อนลงเลยนะ ช่วยเต็มเหนี่ยว ๆ อยู่เหมือนแต่ก่อนนั่นละ หนักมากเวลานี้หลวงตาหนักมาก

โรงพยาบาลใหญ่ ๆ ในกรุงเทพฯ มีแต่ลูกศิษย์ทั้งนั้นนะ พวกศาสตราจารย์ ๆ นี่เป็นอาจารย์ใหญ่ของศาสตราจารย์รู้ไหม ก็โม้เสียบ้างซิ แต่โลกเขายังโม้ได้ ทำไมเรามีหัวใจเราโม้ไม่ได้ เราก็ต้องชี้ว่านี่อาจารย์ใหญ่ของศาสตราจารย์ทั้งหลายรู้ไหม ก็มีแต่ลูกศิษย์ทั้งนั้นโรงพยาบาลต่าง ๆ ศาสตราจารย์ ๆ ลูกศิษย์ทั้งนั้น เพราะฉะนั้นจึงได้ไปเทศน์ให้ที่ โรงพยาบาลรามาฯ ศิริราช เหล่านี้ไปหมด จุฬาฯ ไปหมด มีแต่ศาสตราจารย์ทั้งนั้น เราเป็นอาจารย์ของศาสตราจารย์ก็ต้องไปเทศน์สอนลูกศิษย์อีกทีหนึ่งซิ

เวลานี้กองผ้าป่ากำหนดไว้อย่างตายตัวเคลื่อนไม่ได้เลย ๘๔,๐๐๐ กอง แต่ละกอง ๆ ละ ๑๐๐ ดอลลาร์ ๘๔,๐๐๐ กอง อันนี้ต้องให้ครบ คือเราขีดเส้นตายให้เลยเราเป็นหัวหน้านะ คือ ๘๔,๐๐๐ กองนี้จะขาดไปไม่ได้แม้สตางค์หนึ่ง เพราะเป็นปฐมฤกษ์แห่งชาติไทยของเราที่จะตั้งเนื้อตั้งตัว ตั้งนี้เป็นปฐมฤกษ์ ถือ ๘๔,๐๐๐ กองผ้าป่านี้เป็นกองปฐมฤกษ์ จึงต้องตั้งให้แน่นหนาสมบูรณ์ขึ้นเป็นลำดับ จนกระทั่งสมบูรณ์เต็มที่ขาดไปไม่ได้แม้สตางค์หนึ่ง เมื่ออันนี้เต็มที่แล้วเราค่อยก้าวไปเรื่อย ๆ ไป

ขอให้อันนี้เป็นหลักเกณฑ์ ถ้าหลักเกณฑ์นี่ล้มเหลวไปเสียดูไม่ได้เลยนะ รูปแถวของบ้านเมืองเรานี้จะล้มเหลวไปตาม ๆ กัน ส่อเค้าแห่งความไม่เป็นท่าให้ชาติไทยทั้งชาติได้เห็นตัวเองว่าบกพร่องขนาดไหน เมื่อสมบูรณ์แบบอันนี้แล้ว เราก็มีหน้ามีตาที่จะก้าวหน้าต่อไปได้ นี่ละหลักใหญ่จึงอยู่จุดนี้ ให้ขาดไม่ได้เลย บอกตรง ๆ เลย จะมาก่อนมาหลังกันบ้างไม่เป็นไร จุดสำคัญก็คือว่าต้องครบ ๘๔,๐๐๐ กองนี้ขาดไปสตางค์หนึ่งไม่ได้ นี่ละหลักใหญ่อยู่ตรงนี้

วันที่ ๑๐ นี้คนก็จะมามาก มากจริง ๆ วันที่ ๑๐ นี่แน่นหมด รถจะติดตั้งแต่ฟากอุดรฯ ไป ทางนี้ก็เหมือนกันติดไปหมดคนจะมาก เพราะกฐินคราวนี้ก็กฐินเพื่อชาติเสียแล้วนี่ ทุกสิ่งทุกอย่าง ๘๔,๐๐๐ กองนี้ก็จะมาในงานร่วมกฐินด้วยกันนี้ ถึงใหญ่โตมากกฐินเลยกลายเป็นกฐินเพื่อชาติไป คนจึงต้องมาก มาทุกภาคมาที่นี่ จึงแน่ใจว่าจะมากที่สุด ต่อไปนี้จะให้พรนะ

พระเราก็ให้ตั้งใจปฏิบัตินะ อย่าไปสนใจกับเงินกับทองกับข้าวกับของ วัตถุนั้นวัตถุนี้ ยิ่งกว่าธรรมในใจ ให้สนใจในศีลในสมาธิในปัญญาในวิมุตติหลุดพ้น อันเป็นทางชั้นเอกเลิศโลกของพระพุทธเจ้าพาดำเนินมาแล้ว ให้ยึดนี้เป็นหลัก สิ่งเหล่านั้นไม่แน่

นอน ก็อย่างนั้นแหละโลก ไปที่ไหนก็เต็มเกลื่อนไปด้วยของเหล่านี้ แต่ความทุกข์ไม่จืดจางจากสัตว์โลกเลยนะ ถ้าธรรมมีในใจแล้วเย็นไปหมด อยู่ที่ไหนเย็นมากเย็นน้อยในหัวใจของแต่ละคน ๆ จำให้ดีนะ

ต่อไปนี้จะให้พร *ให้แล้วเจ้าค่ะ* อย่างนั้นซิให้แล้วก็ลืมแล้ว เป็นอย่างนั้นละหลวงตาเดี๋ยวนี้ ให้แล้วเหมือนยังไม่ได้ให้ แล้วบางทียังไม่ให้ก็จะไม่ให้นะ เป็นอย่างนั้นละทุกวันนี้ ให้แล้วยังจะให้อีก หลงหน้าหลงหลัง บางทีขึ้นเทศน์บนธรรมาสน์ พูดไปพูดมาหลงหน้า เอ้า ไปถึงไหนแล้ว ตั้งใหม่ อย่างนั้นก็มีนะ อยู่บนสมาคมใหญ่ ๆ คือความจำไม่ได้ขึ้นกับใครนี่นะ ขึ้นอยู่กับตัวเอง วัยสำคัญมาก วัยแก่แล้วหลงหน้าหลงหลัง เทศน์ไป ๆ เอ้าลืมแล้ว ไปถึงไหนแล้ว เอ้า ตั้งใหม่ขึ้นใหม่

วันนี้เทศน์เข้มข้นดีนะ หมุนติ้วเลย กระเทือนทั่วประเทศละวันนี้ สมควรอย่างยิ่งที่จะออกทั่วประเทศไทยเรา เข้มข้นกระเทือนทั่วประเทศนับแต่ขั้นดอกเตอร์ลงมา ฟัดหมดเลย พระไม่ค่อยมี มีแต่นิดหน่อย เทศน์สอนทั่ว ๆ ไป

มาจากไหนกันบ้างนี่ จำไม่ได้นะ เทศน์ทุกวัน ๆ ออกกระจายทั่วประเทศไทยที่กรุงเทพฯ ทุกวัน อัดเทปไว้ข้างบน พอเสร็จแล้วเขาก็นำไปเลย นำไปเรื่อย ออกทางโน้นเรื่อย ๆ วันหนึ่ง ๆ รู้สึกมีแต่เสียงหลวงตาบัวเต็มประเทศไทยเวลานี้นะ ที.วี.ก็เหมือนกันช่องไหนก็มาออก ช่องไหนก็มาถ่าย แล้วช่องไหนก็มีแต่เรื่องหลวงตาบัว ๆ แต่สำคัญอยู่อันหนึ่งที่ว่า หลวงตาบัวไปที่ไหนธรรมจะไปที่นั่น ธรรมสำคัญมากนะ สะกิดหัวใจคนได้ดีมาก เพราะเขาไม่เคยได้ยินธรรมะโวหารประเภทนี้ เรียนเราก็เคยเรียนมาแต่ไม่เคยเอาที่เรียนมามาพูดนะ เอาพระไตรปิฎกในเลยว่างั้นเถอะ พระไตรปิฎกนอกเราไม่ค่อยเอามาเกี่ยวข้องแหละ เอาพระไตรปิฎกในออกเลย เข้าใจไหมพระไตรปิฎกใน พระไตรปิฎกนอก ส่วนมากมักจะเอาพระไตรปิฎกในออก

เอ้า ไหลเข้ามากองผ้าป่า มีเท่าไรเอามา อันนี้จะขนเข้าคลังหลวง เร่งใหญ่นะหลวงตาเร่งที่สุดเลย ประเทศไทยนี้ไม่มีใครเร่งเหมือนหลวงตา หลวงตานี้เสียงกระเทือนทั่วประเทศไทยเวลานี้ เร่งมากทีเดียว

ผู้ถาม *หลวงตาอาจมีบารมีอยู่บ้าง ที่จะทำให้คนทั่วไปเชื่อถือได้*

หลวงตา ก็เดชะอยู่นะเดี๋ยวนี้กำลังต่างคนต่างตื่นเต้นเพื่อชาติของตน ตื่นเต้นมากเวลานี้ จนกระทั่งเรารับไม่ไหว เขานิมนต์ไปที่นั่นที่นี่ รับไม่ไหว ตั้งแต่อยู่ในวงนี้ก็มาตลอดเวลาแล้ว จังหวัดนั้น ๆ มีผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นหัวหน้า ๆ รับไม่ได้เยอะนะเวลานี้ เฉพาะอยู่ในวงนี้ก็พอแล้ว จังหวัดนั้นมาจังหวัดนี้มาอยู่อย่างนี้

ผู้ถาม *พวกส.ส.เขาฟังกันหรือเปล่าครับหลวงตา*

หลวงตา เขาฟังไม่ฟังช่างหัวเขาเถอะพวกนั้นน่ะ เราไม่เอาเข้าบัญชีแหละ เราไม่มายุ่ง เวลานี้เราจะช่วยบ้านช่วยเมืองเราไม่ใช่จะทำบ้านเมืองให้ล่มจม เราจึงไม่ยุ่งกับใคร ที่จะมาเกี่ยวข้องทำบ้านเมืองให้ล่มจมเราไม่ยุ่งด้วยนะ เราทำเพื่อเราเพื่อชาติของเราเท่านั้นเอง เพราะฉะนั้นเราจึงไม่สนใจกับการบ้านการเมือง ใครต่อใครจะเป็นยังไงช่าง เราไม่ยุ่งด้วยนะ เราจะทำแต่ชาติของเราให้ดีขึ้นเท่านั้นเองอย่างอื่นเราไม่ยุ่ง

ผู้ถาม *ส่วนที่จะทำลายตามไม่ค่อยทันครับ*

หลวงตา อย่าไปตามเขาซิ เขาจะลงนรกก็จะไปตามเขาเหรอ นี่ไม่ไปตาม กรรมของเขาเองตามเขาเอง เราไม่ต้องไปตามเขา อย่าไปตามเขาซิ กรรมของเขาตามเขาเอง กรรมของเราตามเราเอง เราไม่ต้องไปยุ่ง ไปตามกรรมของเขาแหละช่างเขาซิ ผิดถูกชั่วดีเป็นของใครของเรานี่นะ เราไม่ไปยุ่ง นี่เราเวลาอยู่ส่วนรวมเราช่วยกันให้เต็มเหนี่ยวก็พอนี่นะ เราอย่าไปยุ่งกับเขา ไปยุ่งทำไมของสกปรกเอามาดมก็เหม็น เอามาแตะเข้าลิ้นเป็นยังไง อย่าเอามายุ่งของสกปรกว่างั้นเลย

เอาละทีนี้จะไปละ เหนื่อย